

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Εἶνε δυσάρεστος καὶ ἀτερπής ἡ θέα τοῦ *Βουλευάρτου* τῆς *Μαγδαληνῆς* κατὰ τὰς ἐσπέρας τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε ἡ θύελλα συναρπάζει τὰ φύλλα τῶν δένδρων συστρέφουσα αὐτὰ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ. Ἡ ὁμίχλη ἐκτείνει τὸν φαιὸν πέπλον τῆς, τὸν ὅποιον μόλις δύναται νὰ διαπεράσῃ ἡ κιτρινίζουσα λάμψις τῶν ραμφῶν τοῦ ἀεριόφωτος. Τὰ δένδρα κλίνουν τοὺς κλάδους τῶν ὑπὸ τὴν ὕψην καὶ σφοδρὰν πνοὴν τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου. Δὲν βρέχει ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ βρέξει. Ἡ ὁδὸς μένει ἔρημος περιπατητῶν. Οἱ συνήθεις θαμνῶνες τοῦ *βουλευάρτου* κατὰ τὰς θερινὰς νύκτας, καταφεύγουσι νῦν εἰς τὰς λείσυχας καὶ τὰ καφενεῖα. Ποῦ καὶ ποῦ φαίνεται ἀμαξὰς τις ἀθορύβως διερχομένη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου γέμοντος βορβόρου. Ἀκούεται ὁ ἀπομεμακρυσμένος ἐκεῖνος θόρυβος, τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ: ἀναπνοὴ τῆς μεγάλης πόλεως. Ἐφθασεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν περὶ τὴν δεκάτην βασιλεύει ἡ μοναξιά κατὰ τὴν γωνίαν τῆς *Ὁδοῦ Σκριβ*.

Ἄλλ' ὅταν εἶναι τις εἰκοσιπενταετής, πλούσιος καὶ εὐθυμος, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον φροντίζει διὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ὁμίχλην τοῦ φθινοπώρου, ἀλλὰ πάντοτε προχωρεῖ, χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ ἡ καταπίπτουσα βροχὴ. Καὶ ἐπακριβῶς τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δύο νέοι, ἐνδεδυμένοι κομψότατα, ἐβάδιζον τὴν ἔρημον ὁδόν, ἐξεληθόντες τοῦ ἐστιατορίου τῶν, ὅπου ἐδείπνησαν ὀρεκτικώτατα.

Ἐβαινον μεγάλοις βήμασι, παραπλευρώως ἀλλήλων, τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια ἔχοντες καὶ τὰ περιλαίμια τῶν ἐπαιωφορίων τῶν ἀνεσηκωμένα, ὁμιλοῦντες μεγαλοφώνως καὶ γελῶντες ἔτι μεγαλοφωνώτερον. Ἦσαν τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς αὐτῆς περιβολῆς. Ἡθελεῖ τις τοὺς ἐκλάβει ὡς ἀδελφοὺς ἂν καὶ οὐδόλως ὁμοιάζον.

Ὁ εἰς ἦτο μελαγχροινός, ὁ δὲ ξανθός. Ὁ μὲν εἶχε χαρακτηριστικὰ προδιδόντα ἀνησυχίαν, ὀφθαλμοὺς μέλκας καὶ ζωηρούς, φυσιογνωμίαν ἐκφραστικὴν καὶ τολμηράν, κίνησιν ἀπότομον, βραχυλογίαν καὶ ἀποφασιστικότητα ἐν συντόμῳ ὡς νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐξεληθὼν τῆς σχολῆς τῆς *Σωμύρης*: ὁ δ' ἕτερος εἶχε μορφήν κανονικὴν, ὀφθαλμοὺς κυανοὺς, βλέμμα ἡμερον καὶ τρόπους ἀκριβῶς Ἀγγλοῦ εὐγενούς.

Δύο τύποι δηλαδὴ ὅλως ἀντίθετοι.

— Φίλε μου, ἔλεγεν ὁ μελαγχροινός, μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις τὸν διάβολο μέσα σου γιὰ νὰ ἐπιμένῃς μὲ τέτοιο καὶρὸ νὰ πᾶμε περὶ εἰς τὴν *Ὁδὸν Σουρέζης*.

— Δὲν βρύνεσαι, ἀπεκρίνατο ὁ ξανθός, τὸ μέγαρον τοῦ θεοῦ σου δὲν εἶνε μακρὰν. Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ βροχὴ θὰ φθάσωμε.

— Καὶ ἔτσι κερδίζομε καὶ μία δραχμὴ.

— Τέτοιαις οἰκονομίαις ἐγὼ δὲν ταῖς ἐννοῶ. Ἰούλιε, σὲ θαυμάζω καὶ σοὺ προλέγω ὅτι θὰ καταντήσῃς μυριάπλουτος.

— Μακάρι, φίλε μου Μάξιμ: ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σοὺ προλέγω ὅτι ὅπως βρδίζῃς θὰ μείνῃς χωρὶς πεντάρα.

— Νὰ δῆς ὅτι αὐτὸ μοῦ κοπανᾷ καὶ ὁ θεὸς μου.

— Ἐσὺ ὅμως οὔτε κἂν φροντίζεις. Σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν κάνεις καλὰ. Ὁ κύριος Δορζέρ σὲ ἀγαπᾷ ὑπερβολικᾷ. Ἐνᾷπεφάσιζες νὰ λάβῃς ὑπὸ σοβαρὴν ὄψιν τὰ πράγματα καὶ νὰ ἐργασθῇς εἰς τὸν τραπεζιτικὸν τοῦ καπτάστημα, τότε θὰ ἐνυμφεύεσθαι καὶ τὴν ἐξαδέλφην σου.

— Εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ νυμφευθῶ. Ἐπειτα, ἀλήθεια, ἡ Ἀλίκη εἶνε ὠραιοτάτη, ἀλλὰ ὡς σύζυγος γιὰ μέ, τί νὰ σοῦ πῶ...

— Εἶσαι πολὺ δύσκολος.

— Τί τὰ θέλεις! δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ φαντασθῶ πῶς εἶνε δεκαεννέα χρονῶν. Τὴν βλέπω νὰ παίζῃ ἀκόμη εἰς τὸν κήπον τοῦ Κεραιμικοῦ μὲ τὸ κοντὸ ρουστάνκι. Καὶ θαρρῶ μάλιστα πῶς ὁ θεὸς μου ὀνειρεύεται κανέναν ἀριστοκρατικὸν γάμον.

— Ἀπ' ἐναντίας, στοιχηματίζω πῶς θέλει τὸν γαμβρόν τοῦ σύντροφον καὶ μέλλοντα διάδοχόν τοῦ.

— Τότε δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ καλλίτερον ἀπὸ τὸν φίλον μου Ἰούλιον Βινιόρ, πρότυπον ταμίου καὶ τέλειον ἱππότην, ἱκανὸν νὰ διευθύνῃ τὰς μᾶλλον πολυπλόκους οἰκονομολογικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ κατεργάζεσθαι.

— Εἶσαι τρελός. Δὲν κυττάζω τόσῳ ψηλά.

— Γιατί; Ὁ θεὸς μου σὲ ἐκτιμᾷ πάρα πολὺ. Δὲν ἔχεις κεφάλαια ἀκόμη, ἀλλὰ περιμένεις ἕνα δύο κληρονομίας ἀρκετὰ σεβαστάς, καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν σὲ κακοθλίπει καὶ ἡ Ἀλίκη. Ἐγὼ ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σου θὰ τῆς ἔκανα τὸν ἔρωτα.

— Ἀ μπᾶ! μόνον αὐτό! Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸν Ροβέρτον.

— Τὸν Ροβέρτον δὲ Κερνοέλ! τὸν γραμματέα τοῦ θεοῦ μου! Πῶς, πιστεύεις ὅτι ἀγαπᾷ τὴν ἐξαδέλφην μου;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Πράγματι, μοῦ φάνηκε προχθές, ὅτι εἰς τὸ τραπέζι τὴν ἐκύταζε πολὺ. Λόγω τιμῆς, ἀφοῦ ἐσὺ δὲν ἔχεις νὰ κάνῃς τίποτε, δὲν θὰ δυσηρεστούμην ἂν τὴν ἐνυμφεύετο. Δὲν εἶνε πλούσιος, ἀλλὰ εἶνε νέος μὲ καρδιὰ καὶ μὲ νοῦν. Καλῆς οἰκογενείας, καθὼς πρέπει ἀνατετραμμένος καί, καθὼς μοῦ εἶπες πολλάκις, ἐξείρετος φίλος. Εἶσθε φίλοι, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Καὶ στενοὶ μάλιστα.

— Τότε λοιπὸν θὰ σοῦ ἔχει ἐξηγηθῇ τὰς ὑποθέσεις τοῦ.

— Ὅχι. Εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικὸς εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό, ἀλλ' ἐγὼ ἐμάντευσα. Ἀγαπᾷ μέχρι τρέλας τὴν ἐξαδέλφην σου. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν θὰ ἐκπλαγῶ ἂν ἐν τὸς ὀλίγου προβῇ εἰς κρίσιμον διάθεμα.

— Τί; ἐρωτικὴν ἐξωμολόγησιν;

— ὦ, αὐτὸ ἐτελείωσε πλέον, καὶ ὑποθέτω ὅτι τώρα σκοπεῖ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κύριον Δορζέρ εἰς γάμον τὴν κόρην του. Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν ἐπιτύχῃ, ἀλλ' ἀμφιβάλλω.

— Καὶ ἐγὼ. Ἀλλ' ὅμως ἡ Ἀλίκη τὸν θέλει, ὁ θεὸς μου δὲν εἶνε ἄνθρωπος νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ κατῆρι.

— ὦ, ἀρχίσε νὰ βρέχῃ. Τώρα νὰ δῆς ὅτι θὰ γίνουμε πάπαις ἀπὸ τὸ νερό.

— Τὸν περισσότερον δρόμον τὸν ἐκάμαμε. Ἐπεράσαμε τὸ *Βουλευάρτου Μαλεζέρμπ* καὶ φθάνομεν εἰς τὸ τέλος.

Πράγματι, οἱ δύο φίλοι συνδιαλεγόμενοι ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν *Σουρέζης* καὶ ἤδη ἐφαίνετο ἡ προαύλιος θύρα τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Δορζέρ.

Ὁ τραπεζίτης οὗτος, χῆρος, εἶχε μίαν μόνην κόρην πολὺ νέαν ἔτι ἵνα προίσταται εἰς μεγάλας ἐορτάς. Δὲν ἡγάπα τὴν πολυκοσμίαν καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς κατὰ πᾶσαν τετράδα προσεκάλει ὀρισμένον τινὰ ἀριθμὸν φίλων εἰς οἰκογενειακὴν σχεδὸν ἐσπερίδα, ἀφ' ἧς, ἡννοεῖ νὰ μὴ λείπῃ ποτὲ ὁ ἀνεψιός του, ὁ ὁποῖος οὐδόλως διεσκέδαζεν ἐκεῖ.

Ὁ ταμίας του, Ἰούλιος Βινιόρ, καὶ ὁ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς του, Ροβέρτος δὲ Κερνοέλ, προσεκαλοῦντο ἐπίσης καὶ προσεπάθουν νὰ μὴ λείψωσιν ἀπὸ πρόσκλησιν ἡ ὅποια διευτυποῦτο ὡς διαταγὴ ὑπηρεσίας.

Ὁ Ροβέρτος κατῴκει εἰς διαμέρισμά τι τοῦ μεγάρου καὶ βεβαίως πρὸ πολλοῦ θὰ παρευρίσκετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Μάξιμος δειπνήσαντες μαζὺ εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐφθανον εἰς τὴν αὐλειὸν θύραν τοῦ μεγάρου.

Ἦτο ἤδη καιρός, διότι λεπτὴ βροχὴ ἤρχισε νὰ ραντίζῃ τὸ πρόσωπόν των. Ὁ Ἰούλιος ἐσπευδε νὰ κτυπήσῃ, ὅτε ὁ Μάξιμος, ὀλίγον ὀπισθεν μείνας, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος λέγων αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Περιέργον. Βλέπω πῶς εἰς τὸ ταμεῖον. Μήπως οἱ ὑπάλληλοι ἐργάζονται ἕως τὰς ἑνδεκα τὰ μεσάνυκτα;

— Ὅχι βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Βινιόρ.

Ὁ τραπεζίτης κατῴκει τὸ μεσαῖον πάτωμα τοῦ οἰκήματος, κειμένου εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ἐνῷ τὰ γραφεῖα τοῦ τραπεζιτικοῦ καταστήματος εὐρίσκοντο εἰς τὸ ισόγειον, διὰ τῶν κεκλεισμένων δὲ θυρίδων τοῦ πλησιεστέρου παραθύρου ἐφαίνετο ἐξερχομένη λεπτὴ φωτεινὴ ἀκτίς, ἡ ὅποια ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ κ. Δορζέρ.

Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐσκέφθη: πιθανὸν νὰ εἶνε ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος πρὶν κοιμηθῇ ἐξετάζει τὰ διαμερίσματα. Μένει ἡσυχος, φίλε μου, διότι τὸ χρηματοκιβώτιον εἶνε καλὰ προφυλαγμένον: εἶνε δὲ καὶ μὲ τοιοῦτον τρόπον κατασκευασμένον, ὥστε θὰ τὴν ἐπάθαινε πολὺ κακὰ ὅποιος ἤθελε προσπαθῆσαι νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Naί, καί, ἔξωρ' ὁ θεὸς μου μοῦ εἶχει εἰπῇ ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιόν του εἶνε προφυλαγμένον μὲ φονικὰ μηχανήματα. Σωστὸ ὄπλοστάσιον, καθὼς φαίνεται, καὶ

ἂν κανεῖς κλέπτης ἐπεχείρη νὰ τὸ ἀνοίξῃ θὰ ἔπεφτε νεκρός. Εἶν' ἓνα μηχανήμα τὸ ὁποῖον πυροβολεῖ καὶ . . .

— Ὁ θεὸς σου σ' ἐπερίπαιξε· ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ὁ κλέπτης συλλαμβάνεται καθὼς εἰς τὴν παγίδα ὁ λύκος. Εὐφρὲς μηχανήμα τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ.

— Ἀ, αὐτὸ εἶν' ἀριστούργημα. Τὰ χρήματα ἐδῶ εἶνε προφυλαγμένα βλέπω καθὼς τὰ στρατόπεδα. Κτύπησε νὰ εἰσέλθωμεν. Ἡ θέσις μας δὲν εἶνε κατ'ἀλλήλους διὰ συνδιάλεξιν.

Ὁ ταμίας ἐκτύπησε τὸν κώδωνα· ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθον. Ταυτοχρόνως ἐξήρχοντο δύο ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως μετ' ἀνυπομονησίας ἐπερίμενον ν' ἀνοίξῃ ὁ θυρωρὸς ὅπως ἐξέλθωσι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσωσιν εὐθὺς ἅμα ἤνοιξαν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰούλιος μετὰ τοῦ Μαξίμου, χωρὶς νὰ τοὺς χαιρετίσωσιν ἢ ζητήσωσι συγγνώμην, διότι τοὺς ὤθησαν.

Ὁ εἰς ἥτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὁ ἔτερος, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συντρόφου του, μεσαίου. Καὶ οἱ δύο ἔφερον μεγάλους πῖλους μέχρις ὀφθαλμῶν καταβιβασμένους. Τὸ πρόσωπόν των δὲν ἐφαίνετο, διότι ἐκαλύπτετο σχεδὸν ὀλόκληρον ἐκ σκεπασμάτων, ἦσαν καλοενδεδυμένοι καὶ πολὺ πιθανὸν ὅτι ἐξήρχοντο ἐκ τῆς ἐσπερίδος τοῦ κ. Δορζέρ.

— Διάβολε, ἐψιθύρισε ὁ Μαξίμος, ἐνῶ ὁ φίλος του ἔκλειε τὴν θύραν, ἐρχόμεθα τὴν ὥραν ποῦ οἱ προσκεκλημένοι φεύγουν. Ὁ θεὸς μου δὲν χορατεύει μὲ τὴν ἀκρίβειαν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ φοβοῦμαι πολὺ ὅτι θὰ ἔχωμε καμμίαν διδασχὴν.

— Γιὰ δέ, προσέθηκεν ἀφοῦ παρετήρησεν εἰς τὸ θυρωρεῖον, ὁ μπάρμπα Δουλεβὰν κοιμᾶται σὰν τυφλοπόντικας στὴν τρύπα του.

— Ἔτσι κάνει πάντα, εἶπεν ὁ Βινιόρ, καὶ ἂν ἦτο μόνον αὐτὸς γιὰ νὰ φυλάττῃ τὸ σπίτι . . .

— Θὰ ἦτο πολὺ κακὰ φυλαγμένο, τὸ ζέωρω. Εὐτυχῶς εἶνε ὁ Μαλιχὸρ ποῦ πλαγιάζει μέσ' στὸ γραφεῖον, ἂν δὲν ἀπατώμαι. Καὶ τὸ κυριώτερον, τὰ χρήματα εἶνε εἰς ἀσφάλειαν.

— Ὁ Μαλιχὸρ ἐπιστρέφει πάντα τὰ μεσάνυχτα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐμπιστεύομαι διόλου εἰς αὐτόν· εἶν' ἓνας μεθύστακας ποῦ περνᾷ τὴ βραδεῖά του στὸ καπηλειό. Πηγαίνω νὰ δώσω μιὰ ματιὰ στὴν κάσπα. Ἀνέβα σὺ καὶ ἐντὸς δύο λεπτῶν θὰ σὲ συναντήσω.

— ὦ! δὲν βιάζομαι· ἄλλως τε πορευομένη νὰ πάμε μαζύ. Τότε ὁ θεὸς μου δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ, ἐνῶ ἂν πάγω μόνος, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ τὴν ἀρπάζω τὴν κατσάδα μου· πάμε μαζύ νὰ ἐπιθεωρήσωμεν τὸ ταμεῖον· θὰ μὲ βοηθήσῃς ἔπειτα ν' ἀντικρύσω τὸν θεόν μου.

— Ἔστω, ἀλλὰ γλήγορα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος, στρέφων πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀντὶ νὰ διαβῇ τὴν αὐλὴν καὶ ν' ἀνέλθῃ διὰ τῆς κλίμακος.

Ὁ Μαξίμος τὸν ἠκολούθησε συρίζων κυνηγετικόν τι ἄσμα.

— Γιὰ δέ, τῷ εἶπεν ὁ ταμίας, ἡ θύρα εἶνε μισανοιγμένη.

— Καλὰ, σπρώξέ την. Τώρα θὰ δοῦμε τί τρέχει, διότι τὸ γραφεῖόν σου εἶνε φωτισμένον, ὥς ἂν ἦσαν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι εἰς τὴν ἐργασίαν των.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τὸ προωρισμένον διὰ τὸ κοινὸν καὶ εἶτα διὰ τῆς ἀνοικτῆς πάλιν θύρας εἰς τὸ ταμεῖον.

Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐνταῦθα. Τὸ φῶς ἦν ἀνημμένον καὶ τὰ πάντα ἐν τάξει. Ὑπέθετέ τις ὅτι μὲν εἶχεν ἐξέλθει ὁ ταμίας. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, εἰς τινὰ σκοτεινὴν γωνίαν, ὑψοῦτο τὸ χρηματοκιβώτιον.

— Ποιὸς ἦλθε τέτοιαν ὥρα νὰ ἐργασθῇ ἐδῶ; ἀνέκραξεν ὁ Βινιόρ. Ὁ κύριος Δορζέρ ἔχει μόνον τὸ κλειδί. Ἐ! διάβολε, αὐτὸς ἦλθε.

— Λησμονεῖς πῶς ἀπόψε ἔχει συναναστροφὴν; Δὲν θὰ λησμονοῦσε ἔπειτα νὰ σβύσῃ τὸ φῶς καὶ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν. Μοῦ φαίνονται παρὰ ξένα ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἡ κάσπα δὲν εἶνε πειραγμένη.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησεν ὁ Μαξίμος πλησιάζων πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιον. Ἀς ἰδοῦμε. Ἐ! Ἐ! Ἐ! ἀπατάσαι, φίλε μου. Τόσῳ πολὺ μάλιστα τὴν ἐπείραξαν τὴν κάσπα, ὥστε ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐνῆργησε.

— Τί λέγεις;

— Ἰδέ· οἱ σιδηροὶ αὐτοὶ βραχιόνες, οἱ ὁποῖοι προφυλάττουσι τὴν κλειδαριάν....

— Ἀφοῦ εἶνε ἠνωμένοι, σημαίνει ὅτι κάποιος ἐπεχείρησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ μὲ ἀντικλειδί. Εὐτυχῶς δὲν ἐπέτυχεν. Ἀλλὰ πῶς διάβολο κατάρθρωσεν ὁ κλέπτης νὰ φύγῃ; Δὲν ἀξίζει λοιπὸν τίποτε ὁ μηχανισμὸς;

— Ἀπ' ἐναντίας, ὁ μηχανισμὸς εἶνε ἀξιόλογος, ἀνέκραξεν ὁ Μαξίμος, ὁ ὁποῖος ἔκυψε πλησιέστερον ἵνα ἐξετάσῃ, εἶνε ἐξαιρετος μάλιστα. Δὲν συνέλαβε τὸν κλέπτην, ἀλλὰ τοῦ ἔκοψε τὸ χέρι.

— Ἀδύνατον.

— Φέρε τὸ φῶς καὶ θὰ τὸ δῇς. Τὸ χέρι εἶνε πιασμένον εἰς τὸν μάγγανο. Καὶ τὸ ἀξιοπεριεργότερον ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι τὸ χέρι αὐτὸ εἶνε γυναικεῖον.

— Χέρι γυναικεῖο! ἐπανελάθεν ὁ Βινιόρ.

Τοσαύτῃ δὲ ἦτο ἡ ταραχὴ του, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ καταρρίψῃ τὸν λαμπτήρα, ὅπερ ἐκράτει.

— Διάβολε, ἀνέκραξεν ὁ Μαξίμος, ἰδοὺ τί θὰ πῇ σύστημα ὑπερβολικόν. Αὐτὸς ὁ κατασκευαστὴς δὲν ἔχει μέτρον εἰς τὰς ἐφευρέσεις του. Νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς κλέπτας εἶνε καλόν, νὰ τοὺς κολοβώνῃ εἶνε πολὺ, καὶ ἂν θέλῃς μάλιστα ἀνωφελές, ἀφοῦ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ φύγουν.

— Ἀλλὰ, ἐψιθύρισε ὁ ταμίας, οἱ σιδηροὶ οὗτοι βραχιόνες ἔγειναν διὰ νὰ συλλαμβάνωσι καὶ ὅχι νὰ κόπτουν. . . καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι τὸ χέρι ἔμεινε.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἐὰν τὸ ἔκοβε τὸ μηχανήμα θὰ ἔπεφτε τὸ χέρι, ἐνῶ κρατεῖται ἀπὸ τὸν μάγγανο. Ἀνεξήγητον . . .

Ἐκτὸς ἂν . . . τὸ ἔκοψε μὲ σπαθὶ ἢ μὲ πέλεκυν.

— Τὸ ἔκοψε! Ποιὸς;

— Ἡ ἰδία κλέπτρια. Ἐπρωτίμησε νὰ κόψῃ τὸ χέρι τῆς παρὰ νὰ συλληφθῇ.

— Δὲν μοῦ φαίνεται διόλου πιθανόν.

— Ἀν' ἥτο κανεὶς κοινὸς κλέπτης, βέβαια· ἡ γυναικὲς ὅμως εἶνε ἱκαναὶς νὰ κατορθώσῃν τὰ πάντα. Καί, καθὼς βλέπεις, τὸ χέρι αὐτὸ εἶνε γυναικεῖο. Ἀνῆκε μάλιστα εἰς γυναικὰ καθὼς πρέπει· ἰδὲ πόσον εἶνε λεπτὰ τὰ δάκτυλα καὶ περιποιημένοι οἱ ὄνυχες. Ὁ παράμεσος δὲ ἔφερε καὶ δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἐγχείρησιν εἶχαν τὴν πρόνοιαν ν' ἀφαιρέσουν, ἀλλὰ ἔμεινε τὸ σημάδι. Φαίνεται ὅτι ἡ κλέπτρια ἐχρειάζετο αὐτὸ τὸ δακτυλίδι τοῦ γάμου τῆς, διὰ νὰ μὴ εἶνε δυνατὸν ποτὲ ν' ἀνγνωρισθῇ μὲ αὐτό.

— Δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω πῶς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ φύγῃ. Ὑστερα ἀπὸ τέτοιαν ἐγχείρησιν ἔπρεπε νὰ λειποθυμήσῃ· τόση αἱμορραγία . . . εἶνε αἵματα κάτω στὸ πάτωμα.

— Ναὶ καὶ φθάνουν ἔως τὸ γραφεῖον ποῦ εὐρήκαμε τὸ φῶς ἀναμμένον. Πρέπει νὰ δοῦμε ποῦ σταματοῦν τὰ αἵματα. Φέξε μου.

Ὁ Βινιόρ ὑπήκουσε μηχανικῶς. Μόλις εἶχε συνειδήσιν τῶν πράξεών του. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ Μαξίμος, μετὰ τοσαύτης μεθοδικότητος καὶ ἡρεμίας ἐξήταξε τὰ πάντα, ὥστε ἐφαίνετο γέρον ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Τὰ ἔγνη τοῦ αἵματος ἔπαυον πρὸ τῆς τραπέζης, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ ταμίας ἐκάθητο ὅτε εἶχε στιγμὰς τινὰς ἀναπαύσεως.

— Τώρα καλὰ, εἶπεν ὁ Μαξίμος ἅμα ὁ φίλος του ἐπανεβίηκε τὸν λαμπτήρα ἐπὶ τῆς τραπέζης, τώρα εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ κλέπτρια εἶχε καὶ συνένοχον . . .

— Πῶς τὸ ζεῦρεῖς; ἠρώτησε κατὰ πληκτὸς ὁ Βινιόρ.

— Καὶ ὁ συνένοχος τῆς ἔκοψε τὸ χέρι. Ἔως τώρα εἶχα κάποιαν ἀμφιβολίαν. Νὰ τὸ κόψῃ γυναικὰ μόνη τῆς, εἶνε πάρα πολὺ. Ἐπειτα ὁλομόναχη δὲν ἐμποροῦσε νὰ προετοιμάξῃ καὶ τὰ ἀναγκαιὰ διὰ τὴν ἐγχείρησιν. Ὁ σύντροφος ἐφρόντισε γιὰ ὅλ' αὐτά, καὶ ἀφοῦ σοῦ ἔφρασε αἵματ' ὅλα καὶ τὸ σφουγγάρι καὶ τὰ προσόψια, ἔφυγαν.

— Μὰ πῶς ἐμπόρεσαν νὰ εὐγουν ἔξω;

— Ὅπως ἐμπῆκαν καὶ μέσα. Θὰ εἶχαν ἀντικλειδί τοῦ γραφείου, ἀφοῦ πονθενὰ δὲν φαίνεται βία. Ἐφυγαν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο, βίαιοι φαίνονται, διότι οὔτε τὴν πόρτα ἔκλεισαν, οὔτε τὸ φῶς εἶχαν κακρὸ νὰ σβύσουν.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ζῶον ὁ θυρωρὸς τοὺς ἔφρασε νὰ φύγουν χωρὶς νὰ τοὺς πῇ τίποτε. Ἀλλὰ, νὰ σοῦ πῶ· δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἦσαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀπαντήσαμε. Ἐκεῖνοι οἱ δύο ποῦ ἐφαίνοντο κολλημένοι στὸν τοῖχο, ὅταν ἀνοίξαμε τὴν πόρτα . . .

— Ἀδύνατον, φίλε μου. Ἐμεῖς εἶδαμε μονάχα δύο ἄνδρας. Ἡ κλέπτρια μὲ τὸν σύντροφόν της τὸ ἔστριψαν πρὶν μᾶς ἀνοί-

ξη ὁ μπάριμπα Δουλεβάν. Καὶ ἐπειδὴ πάντα κοιμᾶται, δὲν θὰ πρὸσεξε. Ἐπειτα νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν δὲν ἐμποροῦμεν, γιατί τόρα θὰ εἶνε πολὺ μακριά.

— Ναί, μὰ ἡ γυναικα μόλις θὰ εἰμποροῦσε νὰ κρατηθῇ.

— Θὰ ἐπῆραν ἀμαξά. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε πρόστυχοι. Σὲ βεβαίω μάλιστα πῶς θὰ εἶχαν καὶ τίποτε σχέσεις στὸ σπίτι τοῦ θεῖου μου. Καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ποῦ ἔκριναν καλὸν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ χρηματοκιβώτιόν του τὸ ἀποδεικνύουν. Θὰ εἰξευραν ὅτι τὴν τετάρτη τὸ βράδυ ἔχει ἐσπερίδα, ὅτι οἱ ὑπηρετὰ ἔχουν δουλειὰ εἰς τὸ σαλόνι, ὅτι ὁ θυρωρὸς δὲν θὰ τοὺς ἔβλεπεν, ὅτι ὁ ὑπάλληλος ποῦ κοιμᾶται ἐδῶ ἀργεῖ νὰ γυρίσῃ. . . .

— Ποῦς ἔξευρε μάλιστα ἂν δὲν τοὺς ἐδοῦθησε κανεὶς νὰ κρυβοῦν. Πρέπει ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν κύριον Δορζέρ.

— Λές;

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἀνάγκη.

— Κ' ἐγὼ σκέπτομαι ὅπως διόλου ἀλλέως. Κάμε ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσι σου δὲν θὰ ἔλεγα οὔτε εἰς τὸν θεῖόν μου οὔτε εἰς κανένα ἄλλον τίποτε.

— Πῶς! μὲ συμβουλεύεις νὰ ἀποκρύψω ἀπόπειραν κλοπῆς, ἡ ὁποία καὶ αὐριοῦν πιθανὸν νὰ ἐπαναληφθῇ! Λησμονεῖς ὅτι εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὸ ταμεῖον καὶ ἐὰν σιωπήσω. . .

— Ἰσχύ, ἰσχύ, διότι εἶσαι ὑπεύθυνος δι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ πῆς τίποτε. Ὁ θεός μου δὲν εἶνε πάντοτε δίκαιος, καὶ φοβοῦμαι μήπως σὲ κατηγορήσῃ δι' ἀμέλειαν. Θὰ ἔχω ἄδικον, διότι δὲν ἔμπορεῖς νὰ περναῖς τὴν ζωὴ σου γιὰ νὰ φυλάττης τὰ χρήματά του, ἀλλὰ θὰ σ' ἐπιπλήξῃ.

— Προτιμῶ τοῦτο παρὰ ν' ἀφήσω τοὺς κλέπτας ἀτιμωρήτους.

— Ὑποθέτεις λοιπὸν ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ τοὺς συλλάβῃ ἂν τῆς πῆς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Τοῦλάχιστον, ἐλπίζω.

— Ἐχεις ἄδικον. Ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ κἀν τίποτε, καὶ μόνον ποῦ θ' ἀναμιχθοῦνε ἡ ἐφημερίδες. Ὁλόκληρο τὸ Παρίσι θὰ μιλήσῃ κάμποσον καιρὸ γιὰ τὸ κομμένο χέρι· αὐτοὶ θὰ τὸ καταλάβουν πῶς τοὺς ζητοῦν καὶ τόσον καλὰ θὰ κρυφοῦν, ὥστε δὲν θὰ τοὺς ἀνακαλύψουν. Ἀκουσέ μου ἐμένα, φίλε μου· αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶν' ἀπὸ ἐκείναις ταῖς ὁποῖαις οἱ κλητῆρες ἔμπορεῖ νὰ σοῦ διαφωτίσουν.

— Μήπως ὑποθέτεις ὅτι σὺ ἔμπορεῖς νὰ μάς βοηθήσῃς;

— Ἐξαίρετικῶς εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, γιατί ὄχι;

— Λοιπὸν ἰσχυρίζεσαι ὅτι μόνος σου θὰ κατορθώσῃς νὰ εὕρῃς τοὺς κλέπτας;

— Ναί, ναί. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχω πρέπει νὰ τὸ κρατήσωμεν οἱ δύο μὰς μυστικόν.

— Μὰ τὸ χέρι αὐτό, αὐτὸ τὸ χέρι ποῦ εἶν' ἐκεῖ;

— Ἐ, λοιπὸν, μήπως θαρρεῖς πῶς θὰ τ' ἀφήσω;

— Στὴν ἀρχὴν κατὶ ἐννοοῦσα· τῶρα ὅμως δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Θὰ ἐννοήσῃς. Μόνον, σὲ παρακαλῶ, πῆγαινε νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα ἐκείνην. Βέβαια, ἀπόψε δὲν θὰ πᾶμε εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ θεῖου μου. Βάλλε τὸν σύρτη καὶ ἔλα γρήγορα.

Ὁ Βινιόρ ἐφάνη δισταζών· ἀλλ' ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, διότι ὁ Μάξιμος ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν τινα. Ἦτο νέος εὐφυῆς καὶ ἀποφασιστικὸς καὶ τέλος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου, ἐνῶ ὁ Βινιόρ ἦτο ἀπλοῦς ὑπάλληλος. Δι' ὅλας αὐτάς τὰς αἰτίας ὁ ταμίας ὑπεχώρει εἰς τὴν θέλησιν τοῦ φίλου, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε κατεχρᾶτο τῆς θέσεώς του ταύτης.

Ὅταν ἐπανῆλθεν:

— Ἐκκαμα ὅ,τι θέλεις, εἶπεν· ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ ἐξηγηθῇς, χωρὶς νὰ βραδύνῃς πλέον.

— Εὐχαρίστως, ὅταν ἀποκριθῇς εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτήσω. Πρῶτον, δεῖξέ μου πῶς ἀνοίγεις ἐδῶ, χωρὶς νὰ σοῦ συμβῇ τίποτε;

— ὦ! εἶνε ἀπλούστατον. Πρέπει νὰ ἔχῃς τὸ κλειδί, νὰ γνωρίζῃς τὴν λέξιν τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ σχηματίσῃς μετὰ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαριθμητοῦ χαραγμέναι εἰς τοὺς πέντε κινητοὺς τροχίσκους. Ἐὰν τὰ πέντε γράμματα δὲν εἶνε στὴν θέσιν των τὸ κλειδί δὲν χωρεῖ μέσα. Δύο κλειδιὰ ὑπάρχουν· ἓνα ἔχω ἐγὼ καὶ ἓνα ὁ θεός σου καὶ μεῖς οἱ δύο ἡξεύρομε τὴν λέξιν. Τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ νέον, ἀλλὰ τὸ ἐτελειοποίησαν μετὰ τοὺς δύο αὐτοὺς σιδηροὺς βραχιόνας, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν ὅταν θελήσῃ κανεὶς. Ὅταν κλείουν τὰ γραφεῖα σηκώνω τὸ ἐλατήριο καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ ἐγγίσῃ τὴν κλειδαριά, εὐθὺς θὰ πιασθῇ ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ πρῶτ' ποῦ ἐπιστρέφω κατεβαίνω τὸ ἐλατήριο, οἱ σιδηροὶ βραχιόνες τότε δὲν κλείουν καὶ ἀνοίγω ἀφόδως.

— Καλὰ, ἀλλὰ ἂν δὲν ἐλάμβανες αὐτὴν τὴν προφύλαξιν, ἢ ἂν ὁ θεός μου εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων τὴν νύκτα;

— Ὁ κύριος Δορζέρ δὲν θὰ ἤνοιγε χωρὶς νὰ διορθώσῃ καὶ τὸ μηχανήμα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποθέσωμε ὅτι τὸ ἐλησμονοῦσε, θὰ ἐφώναζε τὸν Μαλικιὸν ἢ τὸ ἄλλο παιδί ποῦ κοιμᾶται εἰς τὸ πλάγι καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε τί πρέπει νὰ κάμῃ διὰ ν' ἀνοίξουν πάλι τὸ μάργαρο. Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο θὰ ἐλευθερονόμουν καὶ ἐγώ.

— Ἀξιολόγη. Τώρα ἐὰν κανεὶς οὔτε κλειδί εἶχε οὔτε τὴν λέξιν ἐγνωρίζε καὶ ἐπεχειρεῖ νὰ τ' ἀνοίξῃ διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ κύριοι κλέπται;

— Θὰ συνελλαμβάνετο χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν παγίδα.

— Μὰς μένει λοιπὸν νὰ μάθωμεν πῶς ἐπεχειρήσαν νὰ ἀνοίξουν πρὸ ὀλίγου.

— Διέβωλε! μετὰ μοχλὸν ἢ κανὲν ἄλλο ἐργαλεῖον. Ὁ θεός σου ἔχει πάντοτε τὸ κλειδί στὴν τσέπη του καθὼς καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου. Ὑποθέτεις λοιπὸν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄρχεῖοι δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κάνουν ἀντικλειδί;

— Δὲν εἶνε καὶ πολὺ πιθανὸν τὸ πρᾶγμα. Πρὶν ὅμως ἀποφασίσωμεν ἤθελα νὰ ἐξετάσω τὸ χρηματοκιβώτιον καλλίτερον. Φέξε μου, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ ταμίας ὑπήκουσε, καὶ ἐπλησίασε τὸν λαμπτήρα, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ἐξήταξε προσεκτικώτερον.

— Ἰδέ, ἰδὲ μετὰξὺ τοῦ ἀκροῦ τῶν δακτύλων καὶ τῆς κλειδωνιᾶς ὑπάρχει θέσις δι' ἓνα κλειδάκι μικρὸ, τὸ ὁποῖον κατάρθωσε ὁ συνένοχος τῆς κυρίας νὰ ἐκβάλλῃ. Τώρα ἂς ἴδωμεν καὶ τὴν λέξιν. Διὰ νὰ σχηματισθῇ αὐτὴ ἡ λέξις πρέπει τὰ κινητὰ στοιχεῖα νὰ τεθῶσιν εἰς ἴσην γραμμὴν καὶ ὑπὸ τὸ σημειούμενον τόξον. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί. Λοιπὸν;

— Τὸ πρῶτον γράμμα εἶνε Μ, τὸ δεῦτερον εἶνε Ι, τὸ τρίτον Δ, τὸ τέταρτον Α, καὶ τὸ πέμπτον Σ. Δηλαδή Μίδας. Εἶνε ἡ λέξις τὴν ὁποῖαν εἶχες βάλλει καὶ ἀνευ τῆς ὁποίας ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιον;

— Ἀκριβῶς.

— Τότε σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν ἀλλάξῃς, διότι ἡ κλέπτρια τὴν ἐγνώριζε. Τὸ ὑποκείμενον αὐτὸ εἶνε πολὺ καλὰ πληροφορημένον καὶ δὲν ἐνεργεῖ στὰ κορτοκορὰ.

Ὁ Βινιόρ ἐσιώπη. Ἦτο κατὰπληκτης.

— Καὶ τόρα ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ χέρι, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάξιμος· χέρι ἀληθὲς πριγκηπικό. Καὶ νὰ δῆς εἶνε καὶ τὸ ἀριστερό· ἔ, αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον. Ἡ κυρία εἶνε ἀριστερόχειρ, ἢ μάλλον ἦτο, διότι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶνε ἀναγκασμένη νὰ μεταχειρίζεται τὸ δεξιόν της. Καὶ τόρα κάνε μου τὴν χεῖρ νὰ κινήσῃ τὸ ἐλατήριο· θέλω νὰ τὰ ἐξετάσω ὅλα καταλεπτῶς.

— Πῶς θὰ τολμήσῃς νὰ ἐγγίσῃς εἰς αὐτὸ τὸ ματωμένο χέρι;

— Καὶ βέβαια. Διότι ἀλλέως αὐριοῦν ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἐγνώριζε τί συνέβη ἀπόψε ἐδῶ.

Ὁ ταμίας ἠνόησεν ὅτι ὁ φίλος του εἶχε δίκαιον. Ἐκυψε καὶ ὥθησε μίαν πλάκα κεκρυμμένην, ἀμέσως δὲ ἡ χεῖρ, ἀπαλλαγείσα τῶν δύο μαγγάνων, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— ὦ! καὶ βραχιόλιον, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, ἔχει καὶ βραχιόλιον τὸ χέρι. Τώρα ἔμπορὸν νὰ ὀρκισθῶ ὅτι θὰ κάνωμεν καὶ νέας ἀνακαλύψεις.

Πράγματι δέ, ἡ ἀποκοπείσα χεῖρ ἔφερε ψέλλιον, εὐρὺν κύκλον χρυσοῦ, κεκοσμημένον ὑφ' ἐνὸς μεγάλου κυανοχρόου πολυτίμου λίθου καὶ δύο λαμπρῶν πολυέδρων ἀδαμάντων. Ἡ ἰσχυρὰ πίεσις τοῦ σιδηροῦ δακτυλίου, περιβάλλοντος τὸ βραχιόλιον, ἐπλήρωσε τὰς σάρκας τῆς χειρὸς. Ἡ λάμψις τῶν ἀδαμάντων ἐνεποίει τὴν μεγαλειότητα ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐρυθρὰς κηλίδας τῆς πληγῆς καὶ τὴν τραχείαν λευκότητα τῆς χειρὸς μετὰ τὴν ἀπώλειαν ὅλου τοῦ αἵματος.

Ὁ Μάξιμος, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνδοιασμοῦ, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ χαμαὶ καὶ τὴν ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ γραφείου, ὅπου ὁ Βινιόρ ἐναπέθηκε τὸν λαμπτήρα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί πράττει.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ὄνειρεύομαι, ἐπι-
θύρουν ὁ ταμίης.

— Καί ὅμως εὐρισκόμεθα ἐν πλήρει
πραγματικότητι, εἶπεν ὁ Μάξιμος, καὶ θὰ
συμφωνήσῃς βέβαια καὶ σὺ ὅτι δὲν ἠπα-
τήθην εἰς τοὺς στοχασμούς μου. Ὅταν
κανεὶς προτιμᾷ νὰ κόψῃ τὸ χέρι του ἢ νὰ
πάγῃ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, θὰ πῇ ὅτι
ἔχει ὑπόληψιν, τὴν ὁποίαν δὲν θέλει νὰ κα-
ταστρέψῃ. Ἄν ὁ κλέπτης, ἡ μάλλον ἡ
κλέπτρια, ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν, βεβαίως οὔτε
τὸ δακτυλίδι της δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ
χάσῃ ἢ ἀποφύγῃ τὴν καταδίκην. Ὡστε
ἡ ἡρώϊνη τοῦ ἀποψινοῦ συμβάντος δὲν εἶνε
τυχαία. Τόρα δὲ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχει
καὶ συνένοχον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ θεοῦ μου,
διότι ἠξεύρει καὶ τὴν λέξιν, ἡ ὁποία ὁμοι-
άζει μὲ τὴν περίφημον ἐκείνην φράσιν:
«Σησάμι, ἀνοιξόν», τῶν *Χιλιῶν καὶ Μιᾶς*
Νυκτῶν.

— Τὴν λέξιν ὅμως αὐτὴν ἐγὼ μόνον
καὶ ὁ κύριος Δορξέρ τὴν ἠξεύρομεν, καὶ
πάλιν τὴν ἀλλάζομεν πολὺ συχνά. Ὁυ-
μοῦμαι μάλιστα, ὅτι σήμερον εἰς τὰς ἑξὶ τὸ
ἑσπέρας τὴν ἠλλάξα. Οἱ ὑπάλληλοι εἶχον
φύγει· ἦμουν μόνος εἰς τὸ γραφεῖον· ὁ
θεὸς σου εἰσῆλθε καὶ τὸν ἠρώτησα μίαν
λέξιν μὲ πέντε γράμματα. Μοῦ ἀπεκρίθη:
«Μίδας.» Διὰ τὴν νὰ ἐκλέξῃ τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ ὦτα
ὡς τοῦ ὄνου; Ἀγνοῶ, ἀλλὰ βεβαίως ὅτι
κανεὶς δὲν ἤκουσε τὴν συνδιαλέξιν μας...
ἐκτὸς ἐὰν οἱ τοῖχοι ἔχουν καὶ αὐτοὶ αὐτίκα.

— Ἔτσι φαίνεται.

— Ἀποῦ ἔκλεισα τὸ χρηματοκιβώτιον
ἦλθα νὰ σ' εὔρω εἰς τὸ *Café Riche*, ὅπου
ἐδειπνήσαμεν μαζύ. Ὁ θεὸς σου ἀνέβη
εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὑποθέτω δὲ ὅτι
εἰς οὐδένα ἀνεκοίνωσε τὸ μυστικὸν τῆς
λέξεως.

— Καὶ ὅμως ἡ κλέπτρια, εἶμαι βέ-
βαιος, δὲν τὸ ἐμάντευσε. Κάποιος ἀναμ-
φιβόλως τῆς τὸ εἶπε. Ποῦς; Αὐτὸ πρέ-
πει νὰ μάθωμεν. Μήπως ὁ θεὸς μου εἶχεν
αὐτὴν τὴν ἀδιακρίσιν, ἡ ὁποία παρ' ὀλί-
γον νὰ τοῦ κοστίσῃ τὸσον ἀκριβᾶ; Ἐ-
πειτα φαίνεται ὅτι ἡ κυρία, ἡ ὁποία ἐγνώ-
ριζε τὴν λέξιν, ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν τοῦ
μηχανήματος καὶ συνελήφθη.

— Καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ὑπάλληλοι
δὲν ἠξεύρουν ὅτι ὑπάρχει. Εἶνε ἡ πρώτη
φορὰ, καθ' ἣν τὸ μηχανήμα ἐνεργεῖ, καὶ
καθὼς βλέπεις, εἶνε πολὺ ἐπιδεξιῶς κρυμ-
μένον εἰς τὰ κοσμήματα αὐτὰ ποῦ εἶνε
γύρω-γύρω.

— Κανεὶς ἄνθρωπος ξένος δὲν εἰσέρχε-
ται ἐδῶ μέσα;

— Ὅχι, ἐκτὸς τῶν δύο ὑπαλλήλων οἱ
ὁποῖοι ἐργάζονται ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου,
τῶν τριῶν μικρῶν οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν τὰς
πραγματείας, καὶ τοῦ Μαλιόρν ὁ ὁποῖος
τὸ πρῶτ' σκουπίζει καὶ κοιμᾶται τὸ βράδυ
εἰς ἓνα διπλὸν δωμάτιον ποῦ συγκοινω-
νεῖ μὲ τὴν ὑπόφορκτον θύραν. Κανεὶς
ἀπ' αὐτοὺς ὅλους δὲν μὲ εἶδε νὰ μετα-
χειρίζομαι τὸ μηχανήμα. Ἐρχομαι πρὸ
αὐτῶν καὶ φεύγω πάντοτε ὁ τελευταῖος.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔξελθες νὰ προσ-
θέσῃς ἐκεῖνο τὸ μηχανάκι, τὸ ὁποῖον ὁ

θεὸς μου ἐπῆρε ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν καὶ
τὸ ἔδωσε καὶ μὲ στολὴν.

— Ὡ! αὐτὸς δὲν πατᾷ τὸ πόδι του
ἐδῶ μέσα. Τὸν ἔχω ἐξορίσει εἰς τὸ δωμά-
τιον ποῦ περιμένουν, ἀλλ' αὐτὸς οὔτε κἂν
κάθεται ἐκεῖ. Περνᾷ τὸν καιρὸ του νὰ φλυ-
αρῇ μὲ τοὺς ἀέργους τῆς γειτονιάς. Καὶ
ὅταν ἔχω ἀνάγκην νὰ τὸν στείλω πουθενὰ
δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν εὔρω. Ἀμὰ δὲ κλείουν
τὰ γραφεῖα, τὸ μόνον ποῦ σκέπτεται εἶνε
νὰ τὸ στρήψῃ.

— Δὲν κατοικεῖ λοιπὸν ἐδῶ;

— Ὅχι. Κάθεται μὲ τὴν μητέρα του
εἰς τὸ Μονμάρτρ ἢ εἰς τὸ Batignole, δὲν
δὲν ἠξεύρω καλά, καλά.

— Πόσων χρονῶν εἶνε;

— Δώδεκα ἡ δεκατριῶν τὸ πολὺ· εἶνε
ὅμως πανοῦργος ὅσον πίθηκος. Ἀληθὲς
τύπος Γαβρηλ.

— Πρέπει νὰ τὸν ἐρωτήσω.

— Μὰ τί; ἐπιμένεις λοιπὸν εἰς τὴν ἰ-
δέαν σου ν' ἀνοίξῃς δουλειὰ καὶ ν' ἀρχί-
σῃς ἀνακρίσεις;

— Διὰ βολῆς!

— Μὰ εἶνε τρέλκα. Αἱ ἀνακρίσεις σου
εἰς οὐδὲν θὰ καταλήξουν, καὶ ἂν ὁ κύ-
ριος Δορξέρ μάθῃ ὅτι ἐπροσπάθησαν νὰ
νοήσουν τὸ χρηματοκιβώτιόν του, θὰ δυ-
σαρεστηθῇ πολὺ, διότι δὲν τοῦ τὸ εἶπα.

— Δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, ἀλλ' ἂν κατὰ
τύχην τὸ ἐμάθαινε, τότε ἀναλαμβάνω
ἐγὼ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σὲ δικαιολογήσω.

— Δὲν θὰ μάθῃ τίποτε λέγεις; Καὶ τὸ
αἷμα αὐτοῦ ποῦ ἔτρεξε εἰς τὸ πάτωμα,
εἰς τὸ τραπέζι μου; Καὶ τὸ χέρι αὐτοῦ
καὶ τὸ βραχιόλιον;

— Τὸ αἷμα; τόρα θὰ δῆς· θὰ τὸ
πλύνω μὲ τὰ σφουγγάρια. Τὸ χέρι; Θὰ τὸ
ρίψω εἰς τὸν Σηκουάναν. Δὲν ἔχω σκοπὸ
νὰ τὸ βαλσαμώσω καὶ νὰ τὸ φυλάξω ὡς
πειστήριον. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἀπο-
στρέφομαι καὶ νὰ τὸ ἐγγίσω ἀκόμη,
ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ πᾶω μακράν. Ὅσον
δὲ διὰ τὸ βραχιόλιον, θὰ τὸ ἀπο-
σπάσω ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ δὲν θὰ τὸ ἀ-
φήσω ἀπ' ἐπ' αὐτοῦ μου ἕως ὅτου εὔρω τὴν
γυναικᾶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Δὲν θὰ τὸ
ζητήσῃ βέβαια εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἀπω-
λεσθέντων ἀντικειμένων, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι
κάποτε θὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψω ἐγώ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Βινιόρ ἐσήκωνε τοὺς ὤ-
μους τοῦ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἐπ' αὐ-
τῶν·

— Θὰ δῆς, φίλε μου, ὅτι θὰ ἐπιτύχω.
Τὸ κόσμημα αὐτὸ δὲν μοιάζει μὲ αὐτὰ ὅ-
που πωλοῦν εἰς τὸ *Palais-Royal* ἢ εἰς
τὴν ὁδὸν τῆς *Eiffel*, καὶ ὑποπτεύομαι
μήπως δὲν κατεσκευάσθη εἰς τὴν Γαλλίαν.
Ἡ κλέπτρια θὰ εἶνε ξένη· πιθανὸν δὲ νὰ
εἶνε καὶ πλουσία, καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶ
πολὺ ἂν τὴν συναντήσω εἰς τὸν ἀριστο-
κρατικὸν κόσμον ὅπου πηγαίνω. Ἐξέρεις
ὅτι χάνομαι ὀλίγον πνυτοῦ. Ἐπειτα δὲ
εἶνε *κουλοχέρα*, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ
συνειθισμένο. Ἐὰν ὅλκι αὐταὶ αἱ ἐνδεί-
ξεις δὲν μὲ ἤρουν διὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψω,
θὰ ἦμουν ἀνόητος.

— Σκοπεύεις λοιπὸν νὰ περναῖς τὸν και-
ρὸν σου εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς;

— Δὲν ἔχω τίποτε καλλίτερον νὰ κά-
μω, ἀφοῦ μέχρι τοῦδε ἔκανα μόνον ἀνοη-
σίας. Ὁ θεὸς μου μὲ κατηγορεῖ ὅτι δὲν
εἶμαι ικανὸς γιὰ τίποτε. Ἐχω σκοπὸν νὰ
τοῦ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον, διότι ἄμα ἐ-
πιτύχω θὰ τοῦ διηγηθῶ ὁλόκληρον τὴν
ἱστορίαν. Ἀλλως τε καὶ ἡ ζωὴ τὴν ὁ-
ποίαν διάγω ἤρχισε νὰ μὲ βαρύνῃ, καὶ
μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι καὶ τὰ κεφα-
λαία μου τὰ ὀλιγόστευσα ἀρκετά. Ἀντὶ
νὰ ἐξακολουθῶ νὰ τρέχω εἰς τὸν δρόμον
τῆς καταστροφῆς, καλὰ εἶνε νὰ χρησιμο-
ποιῶ τὸν καιρὸν μου μὲ τρόπον ὠφέλιμον,
οἰκονομικὸν καὶ εὐχάριστον.

— Εὐχάριστον! εὐχάριστον! Τί γού-
στο βρίσκεις νὰ ζητᾷς ν' ἀνακαλύψῃς ἓνα
τέτοιο ὑποκείμενον;

— Καὶ πολὺ μάλιστα, φίλε μου. Πάν-
τοτε ἀγαποῦσα τὰ αἰνίγματα καὶ τὸ κυ-
νήγι. Ἐγεννήθην ὡς φαίνεται διὰ νὰ γίνω
ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Οἱ γονεῖς μου
ἀντέστησαν εἰς τὴν κλίσιν μου· τόρα λοι-
πὸν ὅτε εὔρηκα τὴν κατάλληλον εὐκαι-
ρίαν, διατὶ νὰ τὴν ἀποβάλλω;

— Οἱ λόγοι σου εἶνε ἰσχυροί. Δὲν ἡμ-
πορῶ νὰ σ' ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ ν' ἀναλά-
βῃς τοιαύτην ἐπιχείρησιν δύσκολον, ἀλλὰ
ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃς νὰ σὲ βοη-
θήσω καθόλου.

— Διόλου, διόλου. Μόνον τῆς σιωπῆς
σου ἔχω ἀνάγκην.

— Καὶ ἐὰν ἐπεχειροῦν καὶ δευτέρην
φορὰν ν' ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον;

— Ὡ! ἡ κλέπτρια τόσον ὀγλήγορα δὲν
θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐπαναρχίσῃ.
Πιστεύω μάλιστα ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς χει-
ρὸς της θὰ τὴν ἔκαμε νὰ συχαθῇ τὰς τοι-
αύτας ἐπιχειρήσεις. Ἐπειτα ἐπὶ λάβε τὰ
προφυλακτικὰ σου μέτρα, ἄλλαξε τὸ ὄ-
νομα.

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ τόρα ἀμέσως, εἶ-
πεν ὁ Βινιόρ ἐξάγων τοῦ θυλακίου του
κλειδί.

Τὰ γράμματα ἦσαν εἰς τὴν προτέραν
τῶν θέσιν. Ἡ ἐνέργεια τῶν μαγγάνων διὰ
τοῦ καταλλήλου ἐλατηρίου εἶχεν ἐξουδε-
τερωθῇ καὶ ὁ ταμίης ἤνοιξεν ἀκόπως καὶ
ἀνευ κινδύνου.

Ὁ Μάξιμος ἐκράτει τὸν λαμπτήρα καὶ
ἐδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χρημα-
τοκιβωτίου. Σωροὶ κυλινδρῶν χρυσῶν νο-
μισμάτων καὶ χρηματοφυλάκια πεπληρω-
μένα χαρτονομισμάτων ἦσαν ἐκτεθειμένα
ἐπὶ τῶν ἀθῶκων ὡς ἐπίσης δέματα, φά-
κελλοι καὶ ἔγγραφα τίτλων καὶ ἀξιών
παντὸς χρωματισμοῦ. Ὑπῆρχε δὲ καὶ μι-
κρόν τι κιβώτιον ἐκ στιλπνοῦ χάλυδος καὶ
σχήματος ἀλλοκότου, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ πε-
ρίεργος Μάξιμος ἠρώτησε τί περιέχῃ.

— Ποσὰ μεγάλῃς ἀξίας καὶ οἰκονομεια-
κὰ ἔγγραφα. Εἶνε παρακαταθήκη ἐνὸς
τῶν πλουσιωτέρων πελατῶν τοῦ καταστή-
ματος, εἶπεν ὁ Βινιόρ, περιστρέφων ἔτι
τὰ ψηφεία. Ἀκόμη, βλέπεις, καταγίνομαι
νὰ εὔρω μία λέξιν καὶ δὲν ἔμπορῶ· ἡ κε-
φαλὴ μου εἶνε ἀλλοῦ. Εὐρέ μου σὺ μίαν.

— Λέξιν μὲ πέντε γράμματα; Τὸ ὄνομα
τῆς ἐξαδέλφης μου. Ἀλίκη, ἔχει πέντε
γράμματα.

